

HOGYAN FOGADTAK?

Elsőévesek a kollégiumokban

El lehet-e mondani azt az örömet, amit a leendő egyetemista érez, amikor megkapja az egyetemi felvételekről tudósító „kis” borítékot. Ez az öröm még csak fokozódik, amikor arról értesítik; a kollégiumba is felvették. Képzletében filmekből látott diáktanyák jelennek meg. A falakon Lenin és Che Guevara képeivel. Kis, zsúfolt, hangulatos szobák. Tömvé fiatalokkal, sőt isznak és vitatkoznak. Mindenki mindenkinek a barátja.

„Állati klassz lesz” — gondolja a gólya, és elindul Szeged felé. Az első akadály neveltséges, mégis bosszantó. Akiket az Apáthy kollégiumba vettek fel, nem tudják a kollégium címét. Nem tudnak talán olvasni? Ez aligha valószínű. A felvételi papírra egész egyszerűen elfelejtették ráírni. Node se baj, szájuk van, kérdezni tudnak, így könnyen megtalálják a leendő „otthon”.

Portásnéni a kalauz

Jön a második meglepetés, senki nem várja a gólyákat. Azaz mégis, a portásnénitől megkapják az ágyneműt és a szobaszámot és végre ott állnak a küszöbön. Sivár szoba, hat ágygal, mindenki idegen. De a gólya szíves, (azért gólya) nem hagyja annyiba, bemutatkozik, beszélgetni kezd és már vitatkozik is, forrósodik a levegő.

Az Apáthy kollégiumot nyáron, a Szabadtéri Játékok Igazgatósága bérlí. Bizony, a rendelkezésre álló néhány takarító nő csak rohammunkában képes rendbehozni. Ez érthető és elfogadható. Az már kevésbé, miért nem szervezi meg a kollégiumi bizottság az elsőévesek fogadását.

Végig jártam néhány szegedi kollégiumot, hogy meggyőződjem, hogyan történt ez?

Hugonnay kollégium — itt csak elsőévesek laknak, 96-an. Kollégiumi bizottság nincs, hiszen a tavalyi kollégiumi bizottság tagjai más kollégiumokba mentek át. Egyetlen harmadéves a KB. titkára, ő sem volt itt az elsőévesek beérkezésénél, vezetőképző táborban volt Újszegeden. Néhányszor bejött, de ő is csak egy ember. A szobákat (vannak 12 és 4 ágyasak) érkezési sorrendben a portásnéni osztozták be. De valami nem stimmel. A beíratkozás ABC sorrendben történt, mégis a négyágyas szobában H és P betűsök is vannak, ezek pedig semmiképpen nem kerülhettek egy napon a kollégiumba. És valóban, nem minden ment demokratikusan.

— „Kedveském, maga olyan szimpatikus, költözzön át egy kisebb szobába, van még hely — mondta a portásnéni, mire a gólya örömmel költözött.

Hogyan fordulhatott elő mindez?

Csakis úgy, hogy nem szervezték meg az elsőévesek fogadását. Egy hétig szinte teljesen magukra hagyták őket. Különben hogyan is történhetett volna meg, hogy minden különös megfontolás nélkül ABC sorrendben osztozták el a helyeket. És még ha így történt volna!

Folytathatnám még, mert más problémák is voltak. A Hugonnayban szobacsere nem volt lehetőség. Az Apáthyban volt, de akikkel beszélgettem, nem tudtak eljutni a kollégium igazgatóhoz. A portásnéni nem engedte fel őket az irodába.

Ahol várták őket

Mégis, hogyan ismerik meg az elsőévesek a várost, hogyan értesülnek a művelődési lehetősé-

gekről, az ösztöndíj rendszerről, az egyetem felépítéséről, egyszerűen, hogyan illeszkednek be közénk? Mert kétségtelen, hogy előbb-utóbb ez is megtörténik. Van, ahol, mint például a Tanárképző Főiskolán — a KISZ alapszervezetek keretében történik az elsőévesek bevezetése a főiskolai életbe, vagy mint ugyanitt a Történelem, Tanszé-

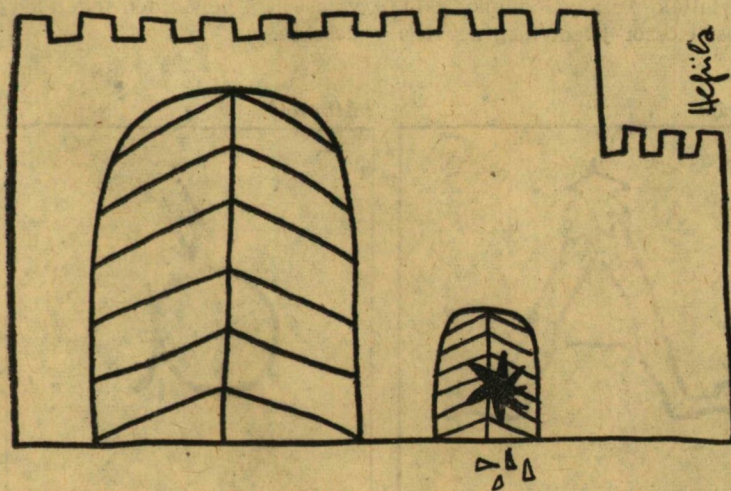

ken, egy tanszéki kirándulás szolgáltatja a keretet. Mégis, igazságtalan lennék, ha nem írnék az ellentétes végletéről, mert találtam Szegeden egy olyan kollégiumot is, ahol mindezt természetesen és magától érthetődően a kollégiumi bizottság vállalta magára. A Móra kollégiumban, mint ezt előző számunkban „Gólyafogadás” címen már megírtuk, mintaszerűen fogadták az elsőöket. Kétnapos programot állítottak össze részükre, amelyben városnézéstől, a „Hogyan tanuljunk” című előadásig minden volt. És, úgy érzem, ez már a gondoskodás maximuma, előre elkészített autóbusz bérletek várták a lányokat, nehogy az első napokban még ezért is szalagálniuk kelljen.

Elsőévesek a kollégiumban. Kicsit félénkek, kicsit ijedtek, de tele vannak bizakodással, otthonról hozott őszinte örömmel, egyetemisták lettek, kollégisták lettek. Számukra, de számunkra sem különbösek az első benyomások. Mint a Móra kollégium példája mutatja, meg lehet, és meg is kell szervezni az elsőévesek fogadását. Mert egyről nem szabad elfelejtenünk: mi is voltunk gólyák.

Deák Gábor

Botond-filozófia (Hegyi Füstös László karikatúrái)

Ha Ön írná...

A Szegedi Egyetem a József Attila Tudományegyetem, a Szegedi Orvostudományi Egyetem és a Tanárképző Főiskola oktatóinak, dolgozóinak lapja. Megjelenik havonta kétszer.

„Mit írna, ha Ön írna a Szegedi Egyetemet?” — kérdeztük az elmúlt héten a két egyetemet és főiskolát járva. Felkerestünk hivataloságokat, laboráns, telefonközpontost, adjunktust, professzort, hallgatókat, hogy kérdéseinkre minél szélesebb körből kapjunk választ. Tapasztalatainkat önkritika és tanulságként közlőzesszük.

Sajnos, nem olvasom

Első számú és régen tudott konzekvenciánk; jó lapot kell írni. Nem elég hinni, hogy olvasmányos, érdekes, fontos, szép amit írunk, időnként valahogy kontrollálni is kell. Azt hiszem, ez most sikerült. Mert egyfajta lapértékelés az is, ha a megkérdezettek közül jónéhányan nem tudják megmondani, hogy mit írnának az egyetemi újságba, ugyanis „...sajnos, nem olvasom.”

Kinek sajnós? Nekünk mindenképpen, mert kevesebben kísérik figyelemmel munkánkat. Nekik? Jó lenne biztosnak lenni abban, hogy veszítenek, ha nem olvasák lapunkat.

Sokan elmondták, hogy írni sose írnának, de szívesen olvasnának erről, vagy arról. Tegyük a kettő közé egyenlőséget. Tehát, amiről írnának—amit szívesen olvasnának; vagyis kapjon helyet az újságban.

Egy orvosegyetemi hallgató olyan riportokat írta, ami kedves tanáraitól szól. Úgy képzeli el, hogy az írás középpontjába a magánembert állítaná, hiszen a tanár, a tudós, a kutató arcát a mindennapi találkozásokról már ismeri.

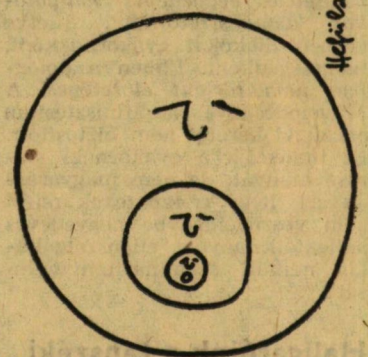
Oktatók és hallgatók egyaránt szükségesnek tartják, hogy az egyetemi újság ismertessen meg más országbeli egyetemekkel. Sok színes írást szeretnének az ott élő diákság életéről. Néhányan kiegészítették azzal, hogy a hazai felsőoktatási intézményekről sem ártana a lap útján többet megtudni.

A diákság legnagyobb gondja az albérlés. Szinte minden megkérdezett felhívta figyelmünket, hogy írjunk az albérlések helyzetéről, arról, hogy a kiskörű kollégiumokba kik kerülnek be és kik nem.

Hogy várják az újságot

„Nem elég az, hogy mit írok, az is fontos, hogy hogyan. Legyen a lap fiatalos, lendületes, harcos, élvezet legyen olvasni, szóval várja mindenki, hogy megjelenjen. Egy hónapban egyszer megjelenő újságot nem kunszt jól megírni.” (Bocsánat: kétszer jelenünk meg, de ettől még mi is szeretnénk ha mindenki várná lapunk megjelenését.)

Az oktatók közül többen állandó színház, film és képzőművészeti kritikát írnának. Készüljenek azzal az igénnyel — hangsúlyozták —, hogy nem önmaguk

Önkritika

kért szólnak, hanem egyben ízlésformálóak is.

Legtöbbször a humoros írásokat és a karikatúrákat hiányolták. Javasolták továbbá különböző vitaindító írások megjelentetését. Ha jó kontra-rekontra cikkektől

Helykihasználás

népes a lap, — mondták — akkor bizonyára inkább észrevehető lenne diákos szelleme.

Örök az ellentét?

Néhányan a két egyetem és főiskola különböző szakos hallgatóit bemutató, hivatástudatról, szakmaszeretetről szóló írásokat sürgették. Egy elsőéves orvostanhallgató pedig az örök ellentétek-

re, a jogász-orvos, az orvos-logorvos, az orvos-gyógyszerész, a jogász-bölcsész stb. szembenállásra hívta fel a figyelmet. Írta arról — mondta — hogy milyen szerepe van ebben a felsőéveseknek? Egy gólyának ez is éppen úgy új, mint minden más. Talán nem is olyan örök ez az ellentét. Kár, hogy évfolyamról évfolyamra ezt is tovább viszik.

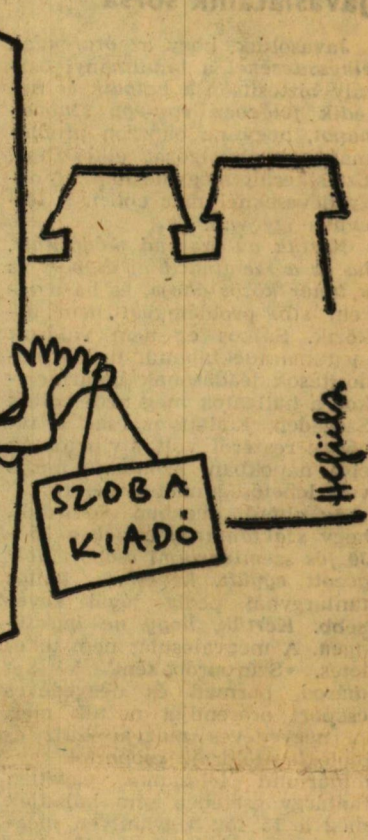
Írának még arról: — hogy miért nem sportolnak a hallgatók, és ha mégis szeretnének sportolni, hol sportoljanak?

— hogy miért zárkoznak diákjaink a négy fal közé, miért kong az előadóterem egy-egy sikeres kulturális rendezvényen?

— az egyetemi lakásakciókról, a fiatal oktatók helyzetéről,

— a kollégiumok önkormányzatáról és a különböző hallgatói bizottságok munkájáról.

— Az intézmények fejlesztési terveiről, a megkezdett építkezések határidejének betartásáról, avagy be nem tartásáról. Számtalan olyan ötletet is elmondtak, amiről már írtunk, vagy éppen az elkövetkezendő lapszámokba már beterveztük. Ezeket természetesen nem soroljuk fel. Elnézést hát mindazoktól, akik ezt az írást végigolvasva nem találják benne saját javaslataikat, de talán nem

is az az érdekes, hogy az elmondott gondolatok itt szerepeljenek, hanem az, hogy az újság következő számai — megszívlevél minden okos és hasznos tanácsot — egyre érdekesebbek, szívesebbek legyenek.

Befejezésül egyik főiskolai adjunktust idézem. Számos használható ötlete után utolsónak ezt mondta: „Arról sose írnek, hogy más mit írna.”

S. N. E.

„Tessék, Ady tér...” hallják immár tizenöt éve az Ady téri egyetemre telefonálók Pali bá-

„Tessék, Ady tér...”

feladott 9 táviratot és kapcsolt legalább 20 helyi beszélgetést. Azt mondja, más időpontban

még nagyobb a forgalom. Ezért csodálkozom, hogy soha nem ideges, mindig kiegyensúlyozottan, nyugodtan végzi munkáját. „Azért, mert szeretek itt dolgozni. Igaz, hogy négy fal közé zárt munka, de én mindennap találom benne valami érdekeset. Rengeteg emberrel van dolgom. Különböző típusok. Sietnek, kapkodnak, néha ideges a légkör, ezért kell legalább nekem nyugodtnak lennem.

Néhány csendesebb percben előkerült fiókjából kis unokájának, Attilának fényképe. Szép, nagyszemű kisfiú. Szüleiivel Tarjánban lakik és bizony Pali bácsi — csak egy buszba kerül — mondja — gyakran előfordul náluk. Ilyenkor hancúroznak a szőnyegen, vége-hossza nincs a játéknak — szóval ő is igazi nagypapa.

Tizenkét éve tagja a Zenebarátok Kórusának. És tizenegy nyáron keresztül énekelt már a Szabadtéri Játékok előadásain. Négy évig konzervatóriumban, ugyanennyi ideig magánúton tanult énekelni. Tudja az operairodalom szinte minden tenor szerepét.

„A magam szép élményért, amilyen részem volt a kórus tagjaként.” Ez év augusztus 20-án a Szocialista Kultúráért Erdemérem kitüntetését kapta meg énekkari munkájáért. A másik hobbi: a ház körüli kiskert. Szívesen dolgoztat benne, a virágok nagy kedvelője.

Mit is írhatnék róla befejezésül? Kíváncsi vagyok, hogy ezután is találjon sok örömet munkájában, családjában, az éneklésben. És sokáig hallhasuk még a telefonban jól ismert hangját: Tessék, Ady tér...

— S —